

NAČIN DOKAZIVANJA NAKNADE TROŠKOVA PREVOZA ZAPOSLENIMA ZA DOLAZAK NA RAD I ODLAZAK SA NJEGA (osvrt na tendenciozno mišljenje Ministarstva finansija)

Povod za pisanje ovoga teksta jeste mišljenje Ministarstva finansija (MF) u kom su izneti sporni, tačnije rečeno – tendenciozni, stavovi o naknadi troškova prevoza zaposlenima za dolazak na rad i odlazak sa njega kao poreski (ne)priznatog rashoda i o načinu njihovog dokazivanja.

MIŠLJENJE MINISTARSTVA FINANSIJA

broj 011-00-12/2019-04 od 1. 2. 2019.

„Ukazujemo da je u skladu sa napred navedenim odredbama zakona pravno lice (poslodavac) u obavezi da uredi organizaciju računovodstva (...), uredi kretanje računovodstvenih isprava i utvrdi rokove za njihovo dostavljanje na dalju obradu i knjiženje u poslovnim knjigama, **jer ukoliko poslodavac nema verodostojne isprave na osnovu kojih dokazuje da je na adekvatan način nadoknadio trošak zaposlenog za odlazak i dolazak sa rada (npr. račun za kupovinu mesečne pretplatne karte, dnevne karte ili karte za jednu vožnju u javnom prevozu, račun za gorivo u slučaju korišćenja sopstvenog vozila i sl.), ti troškovi mu se ne mogu priznati kao rashod.**

U slučaju da se naknada za dolazak i odlazak sa rada ne dokumentuje verodostojnom računovodstvenom ispravom, isplate zaposlenima na ime naknade troškova za dolazak i odlazak sa rada **smatraju se nedokumentovanim troškovima** u smislu člana 7a tačka 1) Zakona o porezu na dobit pravnih lica. Takođe, **na isplate zaposlenima se može primeniti član 18. stav 1. tačka 1) Zakona o porezu na dohodak građana samo u slučaju kada se takve isplate mogu dokumentovati odgovarajućom verodostojnom računovodstvenom ispravom.**“

Kroz navedeno mišljenje MF provejava pokušaj nametanja stava prema kojem se verodostojnim ispravama na osnovu kojih poslodavac dokazuje da je na adekvatan način nadoknadio trošak zaposlenog za odlazak na rad i dolazak sa njega smatraju **pre svega računi prevoznika**. Naime, za razliku od ranije izdatih mišljenja MF, u kojima se kao primer verodostojne isprave navodi spisak zaposlenih, sada se akcenat stavlja na račun javnog prevoznika. Pritom, nezavisno od jasno izražene tendencije, skrećemo pažnju na to da stav nije isključiv jer se račun navodi samo kao primer dokazivanja troškova, što prema našem mišljenju znači da se i dalje mogu koristiti drugi dokazi (npr. spisak zaposlenih, kako je to navedeno u ranije izdatim mišljenjima MF).

Ako isplata navedenih troškova nije dokumentovana npr. računima, prema citiranom mišljenju sledi sporan zaključak da se takve isplate smatraju nedokumentovanim troškovima u smislu člana 7a tačka 1) *Zakona o porezu na dobit pravnih lica* (u nastavku teksta: ZPDPL) i da se na takve isplate zaposlenima ne može primeniti član 18. stav 1. tačka 1) *Zakona o porezu na dohodak građana* (u nastavku teksta: ZPDG) kojim je propisano poresko oslobođenje do neoporezivog iznosa.

U nastavku teksta iznosimo naš stav u vezi sa spornim mišljenjem MF.

1. OSVRT NA SPORNO MIŠLJENJE MF S ASPEKTA ZAKONA O RADU

S obzirom na to da se citirano mišljenje MF odnosi na pitanje dokumentovanja naknade troškova zaposlenih za dolazak na rad i odlazak sa njega, skrećemo pažnju na to da se ovo pitanje **pre svega reguliše odredbama Zakona o radu**, čije tumačenje nije u nadležnosti MF. Drugim rečima, smatramo da je najpre trebalo zatražiti mišljenje Ministarstva rada o (ne)postojanju obaveze zaposlenih da dokumentuju navedene troškove.

Naime, prema odredbi člana 118. stav 1. tačka 1) *Zakona o radu*, zaposleni ima pravo na naknadu troškova **u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu**, i to za dolazak na rad i odlazak sa njega, u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju, ako poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz.

Dakle, *Zakon o radu* poslodavcima daje punu slobodu da, u skladu sa opštim aktom (pravilnikom o radu ili kolektivnim ugovorom), zaposlenima nadoknađuju troškove za dolazak na rad i odlazak sa njega.

Drugim rečima, ***Zakonom o radu nije predviđena obaveza zaposlenih da dokumentuju ili na bilo koji način prave daju ove troškove*** (npr. računima za kupovinu mesečne pretplatne karte, dnevne karte ili karte za jednu vožnju u javnom prevozu, računom za gorivo u slučaju korišćenja sopstvenog vozila i slično).

Prema *Zakonu o radu*, kada poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz¹, svako zaposleno lice koje može da bude izloženo trošku dolaska

¹ *Zakonom o radu* nije precizirano šta se smatra sopstvenim prevozom, ali poslodavac može omogućiti ostvarivanje ovog prava zaposlenom na bilo koji način koji bi bio racionalan i omogućavao zaposlenom dolazak na rad i odlazak sa njega. Poslodavac može da, u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu, zaposlenom omogući ostvarivanje ovog prava putem sopstvenog vozila, angažovanjem drugog prevoznika ili kupovinom markice – karte za prevoz u javnom saobraćaju ili na drugi način – Mišljenje Ministarstva rada broj 011-00-637/2015-02 od 31. 7. 2015.

na rad i odlaska sa njega – to je lice koje stanuje od mesta rada minimum na razdaljini od jedne autobuske stanice² – **ima pravo na naknadu troškova prevoza u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju, bez obzira na način na koji dolazi na posao** (npr. gradskim prevozom, sopstvenim automobilom, biciklom...) **i bez obzira na to da li je dokumentovalo svoje troškove dolaska na rad i odlaska sa njega.**

Pritom, jasno je da **zaposleni koji ni teorijski ne može da bude izložen troškovima dolaska na rad i odlaska sa njega** (npr. stanuje na udaljenosti od mesta rada koja je manja od jedne autobuske stanice i zbog toga na posao dolazi pešice) **nema pravo na naknadu navedenih troškova**, jer za takva lica ovi troškovi i ne postoje, a njihova isplata bi predstavljala zloupotrebu prava iz člana 118. stav 1. tačka 1) *Zakona o radu*.

U prilog potvrde ovakvog stava navešćemo nekoliko sudskih odluka.

PRAVNI STAV GRADANSKOG ODELJENJA VRHOVNOG KASACIONOG SUDA

Spp 21/2015 od 5. 4. 2016.

„Da li zaposleni ima pravo na naknadu troškova za dolazak i odlazak sa posla ako poslodavac u svom opštem aktu nije utvrdio uslove i kriterijume za ostvarivanje tog prava i da li se zaposleni za ostvarivanje ovog prava može neposredno obratiti sudu ili je dužan da se pre pokretanja sudskog postupka zahtevom obrati poslodavcu?

Zakon o radu – pitanje se odnosi na zaposlene na koje se primenjuje taj zakon – u članu 118. tačka 1) je predvideo da zaposleni ima pravo na naknadu troškova u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu za dolazak i odlazak sa rada u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju, ako poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz.

² Ovaj pravni standard utvrđen je sudskom praksom Vrhovnog kasacionog suda – npr. Rev2 932/2015 od 23. 12. 2015.

► Radi se o pravu koje je ustanovio zakon što znači, a po odredbi člana 8. stav 1. tog zakona, da se **opštim aktom kod poslodavca ili ugovorom o radu to pravo ne može oduzeti niti umanjiti**. Osim toga, **sam zakon je dao i uslove i kriterijume za ostvarivanje prava pa i ako poslodavac to svojim aktom bliže ne uredi zakon se može neposredno primeniti jer je cena prevozne karte u javnom saobraćaju od mesta stanovanja do mesta rada zaposlenog činjenično pitanje**. Otuda i odgovor na prvo sporno pitanje je da, **bez obzira da li je poslodavac svojim opštim aktom regulisao pravo zaposlenom na troškove prevoza, on na njih ima pravo**. Naravno da se mora sprečiti zloupotreba ovog prava koja može da nastane ako naknadu troškova traži zaposleni koji te troškove i nema (stanuje u blizini mesta rada i na posao dolazi pešice, koristi službeni automobil i slično).“

PRESUDA VRHOVNOG KASACIONOG SUDA

Rev2 932/2015 od 23. 12. 2015.

„Pravilan je zaključak prvostepenog suda da tužilac osnovano zahteva isplatu naknade za dolazak i povratak sa rada za sporni period. To pravo tužioca garantovano je članom 118. stav 1. tačka 1. Zakona o radu, kojim je propisano da zaposleni ima pravo na naknadu troškova za dolazak i odlazak sa rada u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju, u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu.

Takođe, članom 25. Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u osnovnim i srednjim školama i domovima učenika, stavom 1. tog člana propisano je da zaposleni ima pravo na naknadu za dolazak i odlazak sa rada u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju (gradski, prigradski, međugradski), koja mora biti isplaćena do petog u mesecu za prethodni mesec, ukoliko se naknada isplaćuje u novcu. Ni pomenuta zakonska, ni ova ugovorna odredba ne uslovljavaju da je ovo pravo na naknadu troškova prevoza uslovljeno rastojanjem od mesta prebivališta do radnog

► mesta ili određenom kategorijom bolesti zaposlenog. To praktično znači da **pravo na naknadu troškova prevoza pripada svim zaposlenima, što znači i onim zaposlenim koji ne koriste javni saobraćaj, već od kuće do radnog mesta dolaze sopstvenim automobilom ili pešice**.

I prema uputstvu Sekretarijata za obrazovanje, kulturu, sport, omladinu i informisanje broj 181 od 27. 3. 2012. godine, odnosno izraženom mišljenju u tom uputstvu **ovo pravo pripada svim zaposlenima, bez obzira na to na koji način dolaze od kuće do radnog mesta, pod jednim uslovom da je razdaljina između ove dve tačke u dužini jedne stanice javnog prevoza**.

Takođe, **ostvarivanje ovog prava nije uslovljeno ni obavezom zaposlenog da se posebnim zahtevom obrati tuženoj radi priznavanja troškova prevoza**, jer tu obavezu ne propisuje ni zakon, ni poseban kolektivni ugovor iz ove delatnosti, a ni ugovor o radu. Zato se u konkretnom slučaju neposredno primenjuje odredbe Zakona o radu i odredbe citiranog PKU za zaposlene u osnovnim i srednjim školama i domovima učenika.“

1.1. Ilustracija primene Mišljenja MF u praksi kada poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz

Na osnovu svega navedenog, u nastavku teksta ćemo pokušati da kroz nekoliko koraka ilustrujemo kako je zamišljena praktična primena spornog mišljenja MF u slučaju kada poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz, pa zbog toga zaposlenima isplaćuje naknadu troškova za dolazak na rad i odlazak sa njega.

Prvi korak je da poslodavac izvrši anketiranje zaposlenih o načinu dolaska na rad i odlaska sa njega. Drugim rečima, zaposleni bi trebalo da se izjasne (to može da bude i putem elektronske pošte) da li na posao dolaze gradskim prevozom, sopstvenim automobilom, tuđim automobilom (zajedno sa komšijom/komšinicom), taksijem, biciklom ili nekim drugim

vozilom na sopstveni pogon, peške ili na neki drugi način.

Drugi korak je da poslodavac utvrdi način na koji će zaposleni dokazati da je dobijena sredstva za prevoz zaista potrošio za dolazak na rad i odlazak sa njega, u zavisnosti od izabranog načina dolaska i odlaska.

Ako zaposleni na posao dolazi gradskim prevozom, trebalo bi da dostavi kopiju personalizovane kartice za prevoz – ako je ima – na kojoj se vidi evidencioni broj kartice, i račun/slip kao potvrdu da je kupljena mesečna prevozna karta. S druge strane, ako zaposleni koristi gradski prevoz ali nema personalizovanu karticu, trebalo bi da dostavlja pojedinačne račune kao dokaz o kupovini karata u vrednosti isplaćenog iznosa za prevoz od strane poslodavca.

Ako zaposleni na posao dolazi sopstvenim motornim vozilom, trebalo bi da dostavi račune sa pumpe o kupljenom gorivu koje je potrošeno na relaciji od mesta stanovanja do mesta rada. U vezi s tim, zaposleni bi trebalo da se izjasni i na odgovarajući način dokaže koliko goriva je potrebno da se potroši za konkretnu relaciju (prosečno na mesečnom nivou) uz uvažavanje odgovarajućih troškova amortizacije i eventualno troškova parkiranja.

Ako postoji kombinovani slučaj – zaposleni koristi i javni prevoz i prevoz svojim ili tuđim automobilom (npr. do određene tačke se preveze sa bračnim drugom ili komšijom automobilom, a onda nastavi dalje javnim gradskim prevozom ili primenjuje različite vidove transporta tokom meseca), trebalo bi da dokumentuje naknadu troškova prevoza kombinovanjem računa za gorivo i računa za kupovinu karata u javnom prevozu.

Ako zaposleni na posao dolazi taksijem, proizlazi da zaposleni može da donese nekoliko taksi računa ili samo jedan u visini naknade troškova prevoza koji mu je poslodavac isplatio.

Treći korak jeste rešavanje dileme kada nastaje obaveza poslodavca da plati porez i doprinose na zaradu ako zaposleni ne dokumentuje da je isplaćenu naknadu troškova potrošio za dolazak na rad i odlazak sa njega, a naknada troškova se isplaćuje unapred. Trenutak nastanka poreske obaveze može da bude dan obračuna i isplate zarade i/ili naknade zarade za konkretan mesec za koji troškovi nisu dokumentovani.

Sve ove korake smo slikovito naveli kako bismo ukazali na komplikacije koje bi nastale u slučaju primene opisanog pristupa kod poslodavaca koji imaju veliki broj zaposlenih.

Kako bi se izbegla prethodno prikazana administrativna agonija sa dokumentovanjem isplaćene naknade troškova prevoza, **poslodavci koji imaju veliki broj zaposlenih svakako mogu da zaposlenima obezbede prevoz tako što će direktno na račun prevoznika uplatiti iznos mesečne prevozne karte za svakog zaposlenog**. Naime, kao što smo već spomenuli u prethodnom delu teksta, može se smatrati da je poslodavac obezbedio sopstveni prevoz i onda kada je direktno od prevoznika za zaposlene kupio markice – karte za prevoz u javnom saobraćaju.

MIŠLJENJE MINISTARSTVA RADA

broj 011-00-637/2015-02 od 31. 7. 2015.

„Članom 118. stav 1. tačka 1) Zakona o radu, utvrđeno je da zaposleni ima pravo na naknadu troškova u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu, za dolazak i odlazak sa rada, u visini cene prevozne karte u javnom saobraćaju, **ako poslodavac nije obezbedio sopstveni prevoz**.

Zakonom o radu nije precizirano šta se smatra sopstvenim prevozom, ali poslodavac može omogućiti ostvarivanje ovog prava zaposlenom **na bilo koji način, koji bi bio racionalan i omogućavao zaposlenom dolazak i odlazak sa rada**.

Prema tome, **poslodavac može u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu zaposlenom omogućiti ostvarivanje ovog prava** putem sopstvenog vozila, angažovanjem drugog prevoznika ili **kupovinom markice – karte za prevoz u javnom saobraćaju** ili na drugi način.“

U ovom slučaju zaposleni imaju obezbeđen prevoz od poslodavca i nemaju pravo na isplatu naknade troškova prevoza, a samim tim ne postoji ni obaveza njihovog dokumentovanja od strane svakog zaposlenog.

Ovde može da se javi sporno pitanje kako postupati kada je mesečna karta plaćena od strane poslodavca, a zaposleni u toku meseca ne dolazi na posao npr. zbog bolovanja, godišnjeg odmora itd. U ovakvim slučajevima uobičajena je praksa da poslodavci za dane odsustva sa rada zaposlenog plate porez i doprinose na zaradu na srazmerni deo cene prevoza za konkretan mesec ili da predvide opštim aktom ili ugovorom o radu da je zaposleni dužan da poslodavcu vrati srazmerni deo cene prevozne karte za dane u koje nije dolazio na posao, tako da za poslodavca ne nastane obaveza plaćanja poreza i doprinosa po ovom osnovu. **Na primer**, u ovakvim slučajevima poslodavac je predvideo da zaposleni daje saglasnost da mu se prilikom isplate zarade za konkretan mesec u kojem je odsustvovao sa rada, obustavi više plaćeni iznos naknade troškova za dolazak na rad i odlazak sa njega.

Međutim, ovde se otvara još jedno sporno pitanje, a to je način utvrđivanja odgovarajuće srazmere, pa smatramo da bi nadležna ministarstva trebalo da se izjasne o ovim pitanjima.

1.2. Postupanje poslodavaca u gradovima u kojima je javni prevoz besplatan

Na nivou pojedinih lokalnih samouprava doneta je odluka o uvođenju besplatnog javnog prevoza (poznat je slučaj grada Jagodine). U ovakvoj situaciji se postavlja pitanje da li poslodavci i dalje imaju obavezu da isplaćuju zaposlenima naknadu troškova za dolazak na rad i odlazak sa njega. Ako ova obaveza više ne postoji, da li njena isplata ima tretman zarade?

U kontekstu Mišljenja MF i svega što je prethodno navedeno, odgovor na ovu dilemu je da se u ovakvim slučajevima najverovatnije može smatrati da je svim fizičkim i pravnim licima na teritoriji konkretne lokalne samouprave obezbeđen besplatan prevoz i da bi onda svako dodatno plaćanje zaposlenima (koji su se izjasnili da koriste javni prevoz) na ime prevoza za dolazak na rad i odlazak sa njega predstavljalo njihovu zaradu na koju bi morali da se plate porez i doprinosi prema opštim pravilima.

Međutim, okolnost da je javni prevoz besplatan ne znači da poslodavac zaposlenom ne može da nadoknadi troškove u slučaju kada ovaj za potrebe prevoza, umesto javnog prevoza koristi npr. automobil, s

tim da bi u tom slučaju te troškove trebalo dokumentovati računom za gorivo.

2. OSVRT NA SPORNO MIŠLJENJE MF S ASPEKTA ZAKONA O POREZU NA DOHODAK GRAĐANA

Prema spornom mišljenju MF „na isplate zaposlenima se može primeniti član 18. stav 1. tačka 1) Zakona o porezu na dohodak građana **samo u slučaju kada se takve isplate mogu dokumentovati odgovarajućom verodostojnom računovodstvenom ispravom**“.

Drugim rečima, ako troškovi prevoza za dolazak na rad i odlazak sa njega nisu dokumentovani npr. računom prevoznika u javnom saobraćaju, ne postoji mogućnost primene neoporezivog iznosa, već bi ukupan isplaćeni iznos imao karakter zarade. Da je ovakav stav proizvoljan potvrđuju odredbe člana 18. ZPDG.

Odredbama člana 18. stav 1. tač. 1) do 5) ZPDG propisano je da se ne plaća porez na zarade na primanja zaposlenog od poslodavca po osnovu:

- naknade troškova prevoza za dolazak na rad i odlazak sa njega – do visine cene mesečne prevozne karte u javnom saobraćaju, odnosno do visine stvarnih troškova prevoza, a najviše do 3.914 dinara mesečno;
- dnevnice za službeno putovanje u zemlji – do 2.349 dinara po osnovu cele dnevnice, odnosno do pripadajućeg iznosa za polovinu dnevnice, utvrđene na način i u skladu sa propisima nadležnog državnog organa;
- dnevnice za službeno putovanje u inostranstvo – do iznosa propisanog od strane nadležnog državnog organa, a najviše do 50 evra dnevno, utvrđene na način i u skladu sa uslovima propisanim od strane nadležnog državnog organa;
- naknade troškova smeštaja na službenom putovanju, **prema priloženom računom**;
- naknade prevoza na službenom putovanju, **prema priloženim računima prevoznika u javnom saobraćaju**, a kada je, saglasno zakonu, drugim propisima, odnosno aktima odobreno korišćenje sopstvenog automobila za službeno putovanje ili u druge službene svrhe – do iznosa 30% cene po osnovnoj jedinici mere pogonskog goriva pomnoženog s brojem jedinica mere pogonskog goriva

koje je potrošeno, a najviše do 6.850 dinara mesečno.

Ove odredbe smo naveli kako bismo pokazali da kada određeni trošak mora da bude dokumentovan računom, onda ZPDG izričito propisuje tu obavezu – „prema priloženom računu“.

Prema tome, **ako se odgovor zasniva na zakonskim odredbama, jasno je da primena neoporezivog iznosa** naknade troškova prevoza za dolazak na rad i odlazak sa njega – do visine cene mesečne prevozne karte u javnom saobraćaju, u smislu člana 18. stav 1. tačka 1) ZPDG, **nije uslovljena dokumentovanjem ovih troškova računima.**

3. OSVRT NA SPORNO MIŠLJENJE MF S ASPEKTA ZAKONA O POREZU NA DOBIT PRAVNIH LICA

Prema spornom mišljenju MF, „u slučaju da se naknada za dolazak i odlazak sa rada ne dokumentuje verodostojnom računovodstvenom ispravom, isplate zaposlenima na ime naknade troškova za dolazak i odlazak sa rada **smatraju se nedokumentovanim troškovima** u smislu člana 7a tačka 1) Zakona o porezu na dobit pravnih lica“.

Ovakav stav je apusrdan i svakako u suprotnosti za ZPDPL. Naime, čak i ukoliko (teorijski posmatrano) ne bi bili ispunjeni uslovi za primenu poreskog oslobođenja iz člana 18. stav 1. tačka 1) ZPDG, odnosno ukoliko se ne bi moglo smatrati da se radi o naknadi troškova za dolazak na rad i odlazak sa njega u smislu člana 118. stav 1. tačka 1) *Zakona o radu*, isplata zaposlenima imala bi karakter zarade, pa bi poslodavac bio dužan da obračuna porez na zarade i doprinose u skladu sa opštim pravilima. U tom slučaju, ne može se govoriti o „nedokumentovanim troškovima“, već se rashodi priznaju u poreskom bilansu u skladu sa odredbom člana 9. stav 1. ZPDPL. Podsećamo da je ovom odredbom propisano da se troškovi zarada, odnosno plata, priznaju u iznosu obračunatom na teret poslovnih rashoda.

Nezavisno od prethodno navedenog, kao što smo u uvodu teksta naveli, u spornom mišljenju MF račun javnog prevoznika naveden je kao jedan od mogućih primera dokumentovanja troškova,

s tim da je navedeno da se verodostojnom računovodstvenom ispravom mogu smatrati i drugi, slični dokazi. U tom smislu **podsećamo na ranije izdato mišljenje MF o istoj temi, u kojem se navodi da kao verodostojne računovodstvene isprave**, kojima se dokumentuju isplate naknada troškova zaposlenima za dolazak na rad i odlazak sa njega u visini cene mesečne prevozne karte u javnom saobraćaju, **mogu se smatrati ugovori o radu ili neki drugi dokumenti (npr. spisak zaposlenih koji sadrži sve podatke neophodne za isplatu), a rashodi koji su iskazani u poslovnim knjigama po ovom osnovu priznaju se u poreskom bilansu.**

MIŠLJENJE MINISTARSTVA FINANSIJA

broj 011-00-00016/2016-04 od 7. 6. 2016.

„Kako proizilazi iz sadržine podnetog dopisa, u poslovnim knjigama evidentira se rashod po osnovu isplate naknada zaposlenima za dolazak i odlazak sa posla, **pri čemu se isplata vrši na osnovu spiska zaposlenih koji sadrži podatke o iznosu naknada koje se isplaćuju zaposlenima po navedenom osnovu.**

U vezi pitanja verodostojnosti dokumenta koji predstavlja osnov za isplatu naknade troškova za dolazak i odlazak sa rada zaposlenima, Ministarstvo finansija, Sektor za finansijski sistem dalo je Mišljenje broj: 011-00-2255/2015-16 od 17. septembra 2015. godine, kao i dopunu istog od 18. decembra 2015. godine u kojima se, između ostalog navodi i sledeće: „**isplate naknada zaposlenima za dolazak i odlazak sa posla moraju biti dokumentovane verodostojnim računovodstvenim ispravama, bez obzira na to da li su u pitanju fakture, ugovori o radu ili neki drugi dokumenti (spisak zaposlenih koji sadrži sve podatke neophodne za isplatu)**, koji se u skladu sa Zakonom o računovodstvu i opštim aktom poslodavca mogu smatrati verodostojnim računovodstvenim ispravama...“

S tim u vezi, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, kao i Mišljenje Ministarstva finansija

broj: 011-00-2255/2015-16, smatramo da se rashod koji je iskazan u poslovnim knjigama po osnovu isplate naknada zaposlenima za dolazak i odlazak sa posla, **u slučaju kada su navedene isplate dokumentovane odgovarajućom računovodstvenom ispravom (npr. spisak zaposlenih), priznaje u poreskom bilansu.**

4. ZAKLJUČAK

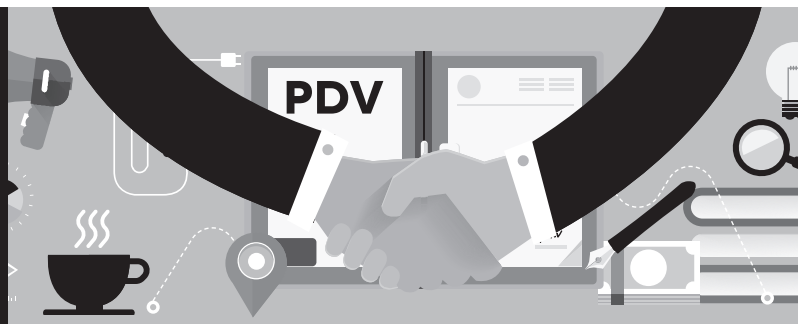
Imajući u vidu sve prethodno navedeno, i nezavisno od toga šta je bila inspiracija za novo mišljenje MF (koje je, inače, izdato na zahtev Grada Beograda) – prema našem mišljenju – novo mišljenje MF nikako ne bi moglo da posluži kao osnov osporavanja postupanja verovatno skoro svih poslodavaca u pogledu

načina dokumentovanja troškova u prethodnom periodu. Naime, realna pretpostavka je da skoro nijedan poslodavac od zaposlenog nije tražio da mu troškove dolaska na posao dokumentuje računima. Umesto toga, poslodavci koji su nadoknadu troškova prevoza vršili novčanom isplatom zaposlenima, kreirali su odgovarajući spisak koji ima karakter računovodstvene isprave kojom se navedeni izdatak dokumentuje.

Polazeći od toga da već postoji ranije izdato mišljenje MF, u kojem je kao primer dokumentovanja troškova naveden spisak zaposlenih, mišljenja smo da poslodavci i dalje mogu da primenjuju dosadašnju praksu. Alternativa je da se, u skladu sa novim mišljenjem MF, uspostavi praksa da se od zaposlenih zahteva dokumentovanje troškova prevoza za dolazak na rad i odlazak sa njega. Ipak, prema našem mišljenju, reč je samo o alternativnom, a nikako jedino prihvatljivom rešenju.

PRIMENA PROPISA O PDV-U KOD SPECIFIČNIH TRANSAKCIJA

TRENING: 19. MARTA 2019.

PROGRAM PREDAVANJA

- zaračunavanje troškova kao naknada za promet ili refundacija
- konzorcijum u sistemu PDV-a
- promet usluge tzv. produžene garancije
- prestanak korišćenja ili prodaja opreme pre isteka roka od pet godina
- pravo na odbitak prethodnog poreza po osnovu izdataka za rekreaciju zaposlenih
- promet koji se vrši u slobodnoj zoni
- poreska oslobođenja kod prometa koji se vrši na osnovu međunarodnih ugovora
- prodaja i posredovanje u prodaji avio karata

- vreme prometa kod isporuke dobara sa ugradnjom
- promet iz oblasti građevinarstva - neka pitanja
- uticaj poreza po odbitku na osnovicu za PDV
- korišćenje neiskorišćenog poreskog kredita po osnovu PDV-a
- pravila utvrđivanja osnovice i izmena osnovice za PDV - specifičnosti
- nova iskustva iz postupaka poreske kontrole i druge PDV aktuelnosti

Realizacija treninga podrazumeva predavanje sa PPT prezentacijom, diskusiju i odgovore na pitanja.

TRENING CENTAR PKT

pkT

poreska kancelarija Tatić